

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719202294
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8719202294.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, v právnej veci žalobcu: A. B., C. D., nar. XX.X.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX E., proti žalovanému: C. F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. E. XXX/XX, XXX XX H. I., o zaplatenie 938,50 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 9C/17/2019-128 zo dňa 27.9.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovaný má proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobkyňi plný nárok na náhradu trov konania.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 26.4.2019 domáhala zaplatenia náhrady škody v sume 938,50 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 26.4.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Žalobu odôvodnila nasledujúcimi skutočnosťami. Žalovaný ju dňa 2.5.2017 fyzicky napadol v rodinnom dome č. XXX J. K. E., a to tak, že ju pravou rukou chytil pod krk a dlaňou ľavej ruky ju udrel do spánkovej oblasti tváre, pričom táto následne pri bránení a ustupovaní spadla na zem, kde si nad ňu kľakol a ešte niekoľkokrát ju udrel, čím jej spôsobil ľahké zranenie, a to pomliaždenie tváre a spánkovej oblasti vpravo a narazenie hrudníka s dobou liečenia 10-14 dní. Je objektívne preukázané, že žalobkyňa utrpela poranenia, o čom predkladá znalecký posudok A. A. H. č. XX/XXXX. Pri útoku na ňu v pivnici rodinného domu v E. sa okrem žalobkyne a žalovaného nikto nenachádzal. Po útoku žalovaný opustil rodinný dom a žalobkyňa začala kričať, takže pribehol jej manžel D. B., ktorý videl miesto činu a zranenú žalobkyňu ležiacu na zemi. Znalec A. A. H. ohodnotil zranenia žalobkyne na bolestné vo výške 30 bodov, čo pri hodnote jedného bodu za bolestné v roku 2017 vo výške 18,24 eur zodpovedá celkovému bolestnému 547,20 eur. Žiada, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu tohto bolestného, pretože je zrejmé, že žalovaný jej spôsobil škodu na zdraví fyzickým útokom. Poukázala na § 420 ods. 1 a § 444 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s poškodením zdravia spôsobeného žalovaným vznikli žalobkyňi ďalšie náklady, ktorých zaplatenia sa ako náhrady škody domáha v tomto konaní. Ide o náklady, ktoré jej vznikli pri ošetrovaní v Nemocnici Poprad, a.s. vo výške 241,30 eur dňa 2.5.2017, a to za výkon ambulantnej zdravotnej starostlivosti vo výške 15,30 eur, za CT hlavy 212,- eur, za RDG hrudníka 7,- eur a vyšetrenie hemithoraxu 7,- eur. Za vypracovanie znaleckého posudku vystavil A. H. faktúru č. XX/XXXX na sumu 150,- eur, ktorú uhradila v hotovosti. Spolu si teda v tomto konaní uplatňuje nárok na náhradu bolestného 547,20 eur, nárok na náhradu nákladov spojených s ošetrovaním v Nemocnici Poprad, a.s. 241,30 eur a

nárok na úhradu nákladov za vypracovanie znaleckého posudku 150,- eur. Spolu si teda uplatňuje nárok na zaplatenie istiny 938,50 eur. Úrok z omeškania žalobkyňa uplatnila v zákonnej výške 5 % ročne odo dňa podania žaloby 26.4.2019 do zaplatenia.

4. Aplikujúc ust. § 389, § 320 ods. 1 a § 444 všetko Občianskeho zákonníka v spojení s § 193, článkom 6 ods. 1, článkom 8 všetko Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie uzavrel, že v Civilnom sporovom konaní platí dôkazná povinnosť sporových strán, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na nich. Sporová strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú sporovú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

5. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu je teda preukázanie porušenia právnej povinnosti (protiprávny úkon, t. j. konanie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom), vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním (porušením právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti žalovaným.

6. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že svedok D. B. samotné fyzické napadnutie dňa 2.5.2017 v obci E. v rodinnom dome č. XXX nevidel; svedok F. B. B. na danom mieste a v danom čase ani nebol, informácie mal sprostredkované; členovia policajnej hliadky B. I. a A. A. neboli prítomní pri fyzickom napadnutí, s incidentom ich oboznámila žalobkyňa, žalovaného v ten deň nevideli; svedok G. L. potvrdil skutočnosť uvedenú žalovaným, že dňa 1.5.2017 bol v obci E. v rodinnom dome č. XXX so žalovaným. V lekárskej správe z vyšetrenia žalobkyne zo dňa 2.5.2017 je uvedená len anamnéza žalobkyne a v rámci nej to čo uviedla ošetrovujúcemu lekárovi. Znalecký posudok by mal relevanciu vo vzťahu k vzniku škody ako takej a z toho vyplývajúcej výške plnenia, v žiadnom prípade však vo vzťahu k skutkovým záverom (z dokazovania vyplýva, že znalec pri samotnom incidente prítomný nebol) a právnomu vyhodnoteniu. Znalec totiž v odpovedi na otázku č. 4 (citované v bode 17.) okrem iného uviedol, že „k vzniku posudzovaných poranení u poškodenej došlo pri uvedenom incidente“, čo presahuje rámec odborných kompetencií znalca a je pre toto konanie právne irelevantné.

7. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, táto je priamou väzbou javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nie je možné vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ustáliť priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť a tvrdiť, že žalobkyňa vznikla škoda porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného.

8. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v konaní nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti žalovaným a existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a škodou na zdraví, ktorú žalobkyňa utrpela. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, súd dospel k záveru, že žaloba nie je opodstatnená nakoľko v danej veci nie sú splnené podmienky pre zodpovednosť žalovaného za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

9. Na základe vykonaného dokazovania, horeuvedených skutočností, citovaných zákonných ustanovení a judikatúry súd žalobu zamietol (výrok I.).

10. Ďalšie dokazovanie súd vzhľadom na sporový charakter konania, v ktorom povinnosť preukázať skutkové tvrdenia a označiť na ich preukázanie relevantné dôkazy zaťažuje výlučne sporové strany, nevykonal (§185 Civilného sporového poriadku).

11. Súd zamietol návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania detektorom lži vo vzťahu k žalobkyni a žalovanému nakoľko detektor lži nie je v právnom systéme prípustným dôkazným prostriedkom.

12. Záverom súd poznamenáva vo vzťahu k navrhovanému detektoru lži, že podľa § 187 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd. Dôkazom je poznatok, informácia získaná z dôkazného prostriedku v súlade so zákonom. Dôkaznými prostriedkami sú procesné úkony súdu, ako aj znalecké posudky, odborné vyjadrenia, relevantné veci a listiny, pričom v ust. §187 ods. 2 Civilného sporového poriadku uvedené dôkazné prostriedky sú vymenované len príkladmo, čo vyplýva zo slova „najmä“. Podľa súdnej praxe však výsledky vyšetrenia na polygrafe nemožno použiť ako dôkaz, pretože sa jedná o „pseudo výsluch“ vykonaný v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku o vedení výsluchu, podľa ktorých je vylúčené, aby vypočúvaný odpovedal na položené otázky len „áno“ alebo „nie“. Sporovej strane, resp. svedkovi musí byť daná možnosť súvisle opísať skutočnosti dôležité pre konanie. Otázky sa im musia klásť ohľaduplne a zrozumiteľne. Detektor lži berie sporovej strane aj možnosť vznášať námietky akýmkoľvek spôsobom. Dokonca ani v trestnom konaní vzhľadom na ustálenú súdnu prax nemá žiaden význam, a preto sú návrhy na vyšetrenia na detektore lži odmietané.

13. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (viď napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

14. Podľa citovaných zákonných ustanovení priznal súd náhradu trov konania úspešnému žalovanému voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

15. Proti tomuto ako celku podala žalobkyňa včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), h) a b) CSP.

16. V podanom odvolaní namietala, že súd prvej inštancie sa nezaoberal dôsledne vecnými a právnymi argumentmi žalobkyne a nedal žalobkyni odpoveď na podstatné otázky. Zároveň namietala, že sa nevysporiadal s dôkazmi, a to svedeckou výpoveďou D. B., ktorý bol prítomný v dome v čase, keď ju žalovaný napadol a ublížil jej na zdraví a ktorý v rámci svojho výsluchu na súde prvej inštancie ako i v priestupkovom konaní vypovedal, že v podstate v čase, keď ju žalovaný napadol, boli v dome len oni traja, t. j. žalobkyňa, žalovaný a jej manžel. Svedok B. vo svojom výsluchu uviedol, že v čase napadnutia bol v inej miestnosti, avšak počul buchot. Keď zišiel dole videl ako žalovaný nasadá do auta a odchádza a zároveň videl aj žalobkyňu ako je celá dobitá. Z uvedeného dôkazu – výsluchu, preto podľa žalobkyne celkom logicky vyplýva tá skutočnosť, že jediný kto ju mohol napadnúť je žalovaný.

17. Rovnako tak žalobkyňa namietala, že sa súd nevysporiadal s lekárskou správou zo dňa 2.5.2017, z ktorej jednoznačne vyplýva, že pri svojom ošetrení lekárovi uviedla, že bola napadnutá svojim bratom – žalovaným. Podľa žalobkyne rovnako tak svedok F. B. v konaní potvrdil, že ju fyzicky napadol žalovaný, keď uviedol, že jeho správanie je vo vzťahu k žalobkyni nátlakové a svoju dominanciu zneužíva.

18. Podľa žalobkyne je neakceptovateľné, ak v dedičskom konaní po poručiteľovi F. A. M. boli spáchané voči notárovi F. M. trestný čin podvodu, keď bol viackrát uvedený do omylu ohľadom neexistencie závetu a vyprázdnenia poštového priechodu, či klamanie v súdnom konaní alebo násilného priestupku.

19. V ďalšom žalobkyňa vo svojom odvolaní namietala akúkoľvek dohodu v rámci dedičského konania, pričom podľa jej tvrdenia o týchto nezrovnalostiach a podvodoch vedela aj sudkyňa F. E., pretože sa oboznámila do žalobou na obnovu dedičského konania, v ktorej boli tieto informácie uvedené.

20. Rovnako tak žalobkyňa poukázala na to, že na Okresnom súde Poprad sa vedie šesť súdnych konaní, pričom ani jedno právoplatne nebolo doposiaľ skončené. S poukazom na uvedené preto odvolateľka žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

21. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny, pretože vychádza zo správne zisteného skutkového stavu, ktorý súd aj správne právne posúdil.

22. Ďalšie vyjadrenia strán sporu v danej veci neboli.

23. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

24. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistenom skutkovom stave. Na týchto právnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, pričom nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

25. Dôkaznú povinnosť Civilný sporový poriadok upravuje v ustanoveniach § 132 odsek 1 a § 150. Cieľom dôkaznej povinnosti vychádzajúcej z tohto ustanovenia je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou konania v opačnom procesnom postavení než je strana, ktorá nesplnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany konania za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane konania, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

26. Žalobkyňa si v konaní uplatňovala svoj nárok titulom bolestného a nákladov spojených s jej liečením z dôvodu úrazu, ktorý jej údajne mal spôsobiť túto škodu na zdraví fyzickým útokom žalovaný. Žalovaný v konaní namietal akýkoľvek útok voči žalobkyňi. Preto dôkazné bremeno bolo na strane žalobkyne preukázať, a to fyzické napadnutie zo strany žalovaného.

27. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

28. Pre rozhodnutie vo veci je podstatným, že rozhodnutím č. K./XXXXXX/XXX zo dňa 16.3.2018 Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov ako príslušný odvolací orgán podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b) a ods. 4 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s ustanoveniami § 5 a § 7 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „správny poriadok“) vo veci odvolania obvineného C. F. D. (ďalej aj „obvinený“), nar. XX.XX.XXXX, bytom G. E. XXX/XX, H. I. proti rozhodnutiu Okresného úradu B., odboru

všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj „správny orgán“), č. K./XXXXXX-XX, B..XXXX/XXX-XXX zo dňa 1.12.2017 (ďalej aj „rozhodnutie“) rozhodol takto: Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov podľa ustanovenia § 59 ods. 2 správneho poriadku mení rozhodnutie Okresného úradu Poprad, odboru všeobecnej vnútornej správy, č. K./XXXXXX-XX, B..XXXX/XXX-XXX zo dňa 1.12.2017, ktoré znie takto: „Konanie voči obvinenému C. F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. E. XXX/XX, H. I. vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d), e) zákona SNR 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 2.5.2017 v čase okolo 11:30 hod. v pivnici rodinného domu č. XXX v obci E. mal fyzicky napadnúť svoju sestru A. B. tak, že ju pravou rukou mal chytiť pod krk a dlaňou ľavej ruky ju mal udrieť do spánkovej oblasti tváre vľavo, pričom táto následne pri bránení a ustupovaní dozadu mala spadnúť na zem, kde si nad ňu mal kľaknúť a ešte ju niekoľkokrát mal udrieť, čím jej mal spôsobiť ľahké zranenie, a to pomliaždenie tváre a spánkovej oblasti vpravo a narazenie hrudníka s dobou liečenia piatich dní, teda svojím úmyselným konaním mal narušiť občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví voči blízkej osobe sa zastavuje z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.“

29. Uvedené rozhodnutie sa stalo právoplatným, preto je ním v zmysle uvedeného aj odvolací súd viazaný.

30. Rovnako tak pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd nezohľadnil svedeckú výpoveď svedka F. B. B., z jeho svedeckej výpovede jednoznačne vyplýva, že o tomto napadnutí sa mal dozvedieť od svojej klientky – žalobkyni. Nikdy pri tomto napadnutí osobne prítomný nebol, teda nemôže podať priame svedectvo, či skutočne zo strany žalovaného došlo k fyzickému ataku voči žalobkyni. Obdobné tvrdenia platia pokiaľ sa týka svedeckej výpovede svedka D. B., ktorý rovnako prítomný pri údajnom incidente osobne nebol a až následne kontaktoval svoju manželku – žalobkyňu, ktorá mu uviedla, že zranenie, ktoré mala, jej mal spôsobiť žalovaný.

31. Na základe vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď návrh žalobkyne zamietol z dôvodu, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, a to preukázaním porušenia právnej povinnosti zo strany žalovaného.

32. Rovnako tak sa nepreukázali tvrdenia žalobkyne ohľadom jej zrazení, keď v lekárskej správe – anamnéze, z jej vyšetrenia zo dňa 2.5.2017, je uvedená len anamnéza žalobkyne, t. j. čo v rámci nej uviedla ošetrovúcemu lekárovi, nie však žiaden objektívny lekársky nález, z ktorého by vyplývali ňou uvádzané zranenia. Preto možno uzavrieť, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, a to vznik zodpovednosti za škodu zo strany žalovaného. Vychádzajúc z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby ako aj v závislom výroku o náhradu trov prvoinštančného konania postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Neúspešná žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinná uhradiť žalovanému, o výške ktorých rozhodne postupom podľa § 262 ods. 2 súd prvej inštancie prostredníctvom súdneho úradníka.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného

predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).